

Opa Beer glimlacht. “Je bent snel, Kleine Beer,” zegt hij. “Ik kan me nog herinneren dat ik net zo snel was als jij.”

Hij loopt rustig de rivier in en draait zich om naar Kleine Beer.

“Mijn benen waren toen net zo sterk en snel als die van jou,” voegt hij eraan toe. “Maar nu weet ik een handigere manier om een vis te vangen.”

“Echt waar, opa?” vraagt Kleine Beer.
“Hoe dan?”

“Kijk,” zegt opa, “omdat ik nu minder snel ben, ga ik midden in de rivier in de stroomversnelling staan.” En hij stopt bij een rots.

“Ik blijf nu heel stil en geduldig wachten tot er een vis uit het water springt..., zo m’n mond in.”

“Wauw!” roept Kleine Beer uit.

“Wat ben jij handig!
Ik vind je lief, opa.”

